

krav, der stilles af de bornholmske Arvefæstere, og som jeg gaar ud fra, at Lovgivningsmagten med Glæde opfylder. Ved Loven om Ejendomsskyld skete der nemlig delvis Bornholmerne Uret, idet Landejendommene i det øvrige Land fik en Nedsættelse i deres Hartkornsskatter til Statskassen. Dette var imidlertid kun i ringe Grad Tilfældet for Bornholms Vedkommende. Derfor fik vi Loven af 1904 om Jordebogsafgifternes Afløsning paa Bornholm. Men denne Lov berører egentlig kun de bornholmske Gaarde og de fra disse udstykkede Parceller, men berører aldeles ikke Arvefæsteejendomme paa Bornholm. For disse blev Forholdet et helt andet, idet adskillige af disse Arvefæsteejendomme, naar Loven i 1929 kommer til at virke fuldt ud, ville faa en Afgift til Statskassen af indtil det tredobbelte af den Afgift, de havde tidligere efter Hartkornet. De ville altsaa skønne, at i det Øjeblik, jeg bringer denne Sag frem her i Tinget, er jeg nødt til at forberede Dem paa, at dens Gennemførelse vil medføre en Indtægtsforringelse for Statskassen, og det er noget, som nye Medlemmer ikke gerne skulde foreslaa. Men jeg gaar ud fra, at Sagen er af saa stor Betydning og Rækkevidde, at den højtærede Finansminister saavel som det høje Ting ville behandle den med al mulig Velvillie.

Dernæst vil jeg gerne have Lov til at rette en Henstilling til den højtærede Landbrugsminister. Vi fik i Aaret 1906 en Lov om Kystfredning, i hvis sidste Paragraf der staaar, at Loven ikke gælder for Færøerne. Jeg og med mig de allerfleste, om ikke alle, bornholmske Beboere vilde ikke have noget imod, at der havde staaet: Loven gælder hverken for Færøerne eller for Bornholm. Det gør der imidlertid ikke, og den daværende højtærede Landbrugsminister var selvfølgelig nødt til at administrere paa samme Maade for Bornholms Vedkommende som for det øvrige Land. Jeg er heller ikke blind for, at der paa adskillige af Øens Strandstrækninger er Steder, hvor en saadan Kystfredning er nødvendig, men det er aldeles unødvendigt, at en Kystfredning paa Bornholms Kyster etableres i samme Udstrækning som i det øvrige Land, og jeg og med mig Bornholmerne i Almindelighed ere i alt Fald klare over, at Sandhenthningen, som jo ogsaa er dragen med ind under denne Lov, og som er forbudt paa Kysterne, behøver ikke og bør ikke forbydes paa de bornholmske Kyster. Dette

Forbud har medført en betydelig Gêne for en stor Del af Øens Befolkning, og jeg vil derfor gerne henstille til den højtærede Landbrugsminister, at han vil benytte sig af den Ret, der findes hjemlet i en af Lovens Paragraffer, og som gaar ud paa, at Ministeren, hvor han finder det fornødent, kan nedsætte en ny Kommission for at tage Krav, der ere fremsatte for Ministeren, under fornyet Overvejelse paa et hvilket som helst Tidspunkt. Saavidt mig bekendt, er der for den højtærede Landbrugsminister fremsat et Andragende fra Kommunerne paa Bornholm om, at disse Fredningsbestemmelser maa blive ændrede, og jeg vil gerne tillade mig at lægge et godt Ord ind for disse Andragender og henstille til Landbrugsministeren, at Sagen tages op enten ved en ny Kommission eller eventuelt ved, at den gamle Kommission igen træder i Virksomhed.

Dernæst vilde jeg gerne lægge et godt Ord ind for et ret almindeligt og kraftigt Ønske hos Allinge Bys Indbyggere paa Bornholm med Hensyn til en Forbedring af Besejlingsforholdene ved Byens Havn. Det er en Sag, om hvilken det i høj Grad gælder, at der, hvis den skal løses, maa stilles et Krav til Statskassen af ret betydeligt Omfang i Forhold til Byens Størrelse. Men naar jeg allerede paa nærværende Tidspunkt rejser Spørgsmaalet, gør jeg det i Tillid til forskellige Udtalelser, der ere faldne fra ærede Medlemmer, og som gaa ud paa, at endskønt den finansielle Situation ikke i Øjeblikket er særlig lys, er der dog ikke derfor Grund til at se mørkt paa Fremtiden, og jeg gør det ogsaa under Henvisning til, at det fra ærede Medlemmer er fremhævet, at om end den økonomiske Tilstand ikke er god, bør man dog ikke derfor lægge berettigede Krav, der stilles fra Næringslivet, til Side, men man bør optage dem til Forhandling, saadan at de kunne foreligge forberedte fra Rigsdagen, naar den Tid kommer, da der er Midler til Raadighed til Sagens Løsning, og under det Synspunkt vilde jeg gerne have det Ønske, der er fremsat fra Allinge Kommune, set. Jeg tør ikke gøre Fordring paa og heller ikke fremsætte noget særlig stærkt Ønske om, at denne Sag skal løses straks. Men jeg vil gerne henstille til den højtærede Trafikminister, at Sagen bliver forberedt paa en saadan Maade, at den kunde løses, naar Midlerne om forhaabentlig ikke lang Tid kunne stilles til Raadighed. Det er et Krav, som har sin Berettigelse i flere Henseender. Som jeg før sagde, vil der, hvis denne Sag skal løses,